

Китоби Дониёл — Шумораи Бисту Ҳашт

Деворҳо

Jeff Pippenger

2023-12-23

Набукаднесар ибтидои адвентизм, ибтидои Иёлоти Муттаҳида, ибтидои шохи протестантӣ ва ибтидои шохи ҷумҳурихоҳро ифода мекунад. Балшасар анҷоми ҳамаи ин хатҳоро ифода мекунад.

Набукаднесар таърихи паёмҳои фариштаи якум ва дуюмро аз соли 1798 то 1844 ва оғози довари тафтишотии Худо намояндагӣ мекунад. Шаҳодати ӯ бо боби якуми китоби Дониёл ҳамсон аст. Балшасар таърихи паёми фариштаи сеюмро аз соли 1989 то қонуни якшанбе ва оғози довари иҷроии Худо намояндагӣ мекунад. Шаҳодати ӯ бо бобҳои якум то сеюми китоби Дониёл ҳамсон аст.

Набукаднесар анҷоми «ҳафт вақт»-еро, ки дар соли 1798 бар подшоҳии шимолии Исроил омада буд, нишон медиҳад, вақте ки подшоҳии ӯ пас аз он ки бо дили ҳайвон зиндагӣ карда буд, ба ӯ барқарор карда шуд. Шаҳодати ӯ то қушода шудани довари тафтишотӣ дар анҷоми «ҳафт вақт»-е, ки бар подшоҳии ҷанубии Яҳудо дар соли 1844 омада буд, идома меёбад. Дар шаҳодати ӯ калимаи «соат» паёми соати довари фариштаи аввалро ифода мекунад, ва сипас боз он расидани ҳамон паёмро ифода менамояд. «Соат» дар шаҳодати ӯ ҳам соли 1798-ро ва ҳам соли 1844-ро муайян мекунад, ки ҳар ду мутаносибан анҷоми ҳашми аввал ва ҳашми охирро ифода мекунанд.

Анҷоми Балшасар бо он навиштаи розолуде нишон дода шудааст, ки ба ду ҳазору панҷсаду бист баробар аст. «Ҳафт замон», хоҳ ба сурати «соат», «парокандагӣ» ё «ду ҳазору панҷсаду бист» ифода шуда бошад, рамзи доварӣ мебошад. Довари Нимрод «парокандагӣ» буд, довари Набукаднесар «ҳафт замон» буд, ва довари Балшасар ду ҳазору панҷсаду бист буд. Вақте ки Набукаднесар он се марди шоистаро доварӣ кард, ӯ фармуд, ки кӯраро «ҳафт замон» бештар аз одӣ тафсонанд.

Ҳукми «ҳафт вақт» хангоми расидани паёми аввал ва расидани паёми сеюм аломатгузорӣ мешавад. Анҷоми адвентизми миллерӣ дар соли 1863 бо рад намудани таълимоти «ҳафт вақт» оғоз меёбад, ва пас аз яксаду бисту шаш сол, дар соли 1989, «замони анҷом» барои таърихи фариштаи сеюм фаро расид. Яксаду бисту шаш рамзи «ҳафт вақт» аст; бинобар ин, анҷоми ҳаракати фариштаи аввал дар соли 1863 то оғози ҳаракати фариштаи сеюм дар соли 1989, тавассути «ҳафт вақт» ба василаи яксаду бисту шаш рамзӣ бо ҳам пайванд меёбад.

Аммо шаҳодати сукути Балшасар дар боби панҷуми Дониёл меомӯзонад, ки ҳеҷ қас наметавонад довари «ҳафт замон»-ро бубинад, гарчанде ки он бар «девор» навишта шудааст. Барои шохи ҷумҳурихоҳ, ин доварӣ бар «девори ҷудоии калисо ва давлат»-и Томас Чейфферсон навишта шудааст, ки дар боби панҷуми Дониёл бардошта мешавад. Барои шохи ҳақиқии протестантӣ, ин доварӣ бар ду нақшаи муқаддас навишта шудааст, ки бар «девор»

овехта шудаанд, то ҳар кӣ онро бихонад, бидавад. Аммо дар кӯрии Лаодикия ин суҳанон норавшананд. Дар ҳар ду ҳолат, суҳанони доварӣ ифода мекунанд, ки ҳам шоҳи ҳақиқии протестантӣ ва ҳам шоҳи ҷумҳуриҳо дар тарозу баркашида шудаанд ва нокифоя ёфта шудаанд. Қиссаи Балшасар барои шоҳи ҷумҳуриҳо, ки миллатҳои ҷаҳонро ифода мекунад, паёме дорад.

«Дар таърихи Бухтуннасер ва Балшасар, Худо ба халқҳои имрӯза суҳан меғӯяд». Signs of the Times, July 20, 1891.

Қиссаи Белшазар инчунин барои шоҳи протестантӣ, ки намояндаи халқҳои ҷаҳон аст, паёме дорад.

«Дар таърихи Набукаднесар ва Белшасар, Худо ба мардуми имрӯза суҳан меғӯяд». Bible Echo, 17 сентябри 1894.

Гуноҳи Белшасар гуноҳи ҳар ду шоҳи ҳайвони заминро ифода мекунад. Гуноҳи ҳар яке аз ин шоҳҳо дар рад кардани ҳақиқатҳои асосгузори онҳо аст, дар ҳоле ки онҳо аз он ҳақиқатҳо дониши комил доранд. Шоҳи ҷумҳуриҳо ба нури Конститутсия ва ба таърихи ибтидоӣ, ҳангоме ки он санади илоҳӣ ба вучуд оварда шуд, масъул дониста мешавад, вале аз он вақт инчониб он тадриҷан рад карда шудааст. Вақте ки миллат мисли аждаҳо суҳан меғӯяд, девори рамзии ҷудои калӣсо ва давлат бардошта хоҳад шуд. Барои шоҳи ҳақиқии протестантӣ, нур аз таърихи паёмҳои фариштаи яқум ва дуюм, ҳангоме ки асосҳо гузошта шуданд, тадриҷан рад карда шудааст ва торафт бештар рад карда хоҳад шуд, то он ки «девор»-и шарияти Худо низ, дар ниҳоят, рад карда хоҳад шуд.

«Пайғамбар дар ин ҷо қавмеро тасвир мекунад, ки дар замони дуршавии умумӣ аз ҳақиқат ва росткорӣ, дар пайи барқарор сохтани усулҳои ҳастанд, ки таҳкурсии Малакути Худо мебошанд. Онҳо таъмиркунандагонии раҳнае мебошанд, ки дар шарияти Худо падида омадааст, — он деворе ки Ё барои ҳифзи баргузидагонии Худ дар гирди онҳо гузоштааст, ва итоат ба аҳкоми адолат, ҳақиқат ва покии он бояд посбони доимии онҳо бошад.»

«Паёмбар бо суҳаноне, ки маънояшон равшану бебаҳс аст, ба қори махсуси ин қавми бақия, ки деворро бино мекунанд, ишора менамояд. “Агар пой худро аз шанбегӣ боздорӣ, аз он ки дар рӯзи муқаддаси Ман хушнудии худро ба ҷо оварӣ; ва шанберо лаззат, рӯзи муқаддаси Худовандро муҳтарам бихонӣ; ва Ёро иззат намоӣ, бе он ки роҳҳои худро пеш гирӣ, ё хушнудии худро бичӯӣ, ё суҳанони худро бигӯӣ: он гоҳ дар Худованд лаззат хоҳӣ бурд; ва Ман тӯро бар баландии замин савор хоҳам кард, ва тӯро аз мероси Яқуб, падари ту, хоҳам хӯронид; зеро даҳони Худованд инро гуфтааст.” Ишаъё 58:13, 14.» Prophets and Kings, 677, 678.

Усули китобие, ки фариштагон ба Вилиям Миллер ошкор намуданд, қонунҳои нубувватии Худоро ифода мекунад, ва бар ҳилофи Исроили қадим, Исроили муосир мебоист ниғаҳдорандагонии на танҳо қонуни Дах Аҳком, балки инчунин нубувватҳо бошанд.

«Худо Калисои Худро дар ин рӯз, чунон ки Исроили қадимро даъват намуда буд, хондааст, то ҳамчун нур дар рӯи замин биистад. Бо саттори пурқудрати ҳақиқат, яъне паёмҳои фариштаи яқум, дуҷум ва сеҷум, ӯ онҳоро аз калисоҳо ва аз ҷаҳон ҷудо кардааст, то онҳоро ба наздикии муқаддас бо Худ оварад. ӯ онҳоро амонатдорони шариати Худ гардонидаст ва ҳақоики бузурги нубувватро барои ин замон ба онҳо супурдааст. Монанди каломҳои муқаддасе ки ба Исроили қадим супурда шуда буданд, инҳо низ амонати муқаддасе ҳастанд, ки бояд ба ҷаҳон расонида шаванд. Се фариштаи Ваҳй 14 намоёндаи он мардуманд, ки нури паёмҳои Худро мепазиранд ва ҳамчун намоёндагони ӯ берун мераванд, то ин хушдорро дар тамоми тӯлу арзи замин садо диҳанд. Масеҳ ба пайравони Худ эълон мекунад: “Шумо нури ҷаҳон ҳастед.” Ба ҳар ҷоне, ки Исоро мепазирад, салиби Чалҷато сухан мегӯяд: “Инак, арзиши ҷонро бубинед: ‘Ба тамоми ҷаҳон рафта, Инҷилро ба ҳар махлуқ мавъиза кунед.’” Ба ҳеҷ чиз набояд иҷозат дода шавад, ки ин корро боздорад. Ин муҳимтарин кори ин замон аст; он бояд ба андозаи абадиёт фарогир бошад. Муҳаббате ки Исо нисбат ба ҷонҳои одамон дар қурбоние, ки барои начоти онҳо овард, зоҳир намуд, ҳамаи пайравони ӯро ба амал хоҳад овард». Testimonies, volume 5, 455.

«Ҳақиқатҳои бузурги нубувват», ки ба воситаи фариштагон дода шуданд ва тавассути кори Вилиям Миллер устувор гардонид шуданд, «амонати муқаддасе мебошанд, ки бояд ба ҷаҳон расонида шаванд». Қонуни Даҳ Аҳком, қонунҳои табиат, қонунҳои тандурустӣ ва қонунҳои омӯзиши нубувват аз ҷониби ҳамон Қонунгузори Бузург дода шудаанд, ва рад кардани як аҳком маънои рад кардани ҳамаи онҳоро дорад. Радди усулшиносие, ки ба Вилиям Миллер дода шуда буд, исёни тадриҷиро оғоз намуд, ки дар ниҳоят ба он хоҳад расонд, ки адвентизм шанбеи рӯзи ҳафтумро рад кунад.

«Худованд бо қавми эътирофкунандаи Худ дар ин айёми охир баҳс дорад. Дар ин баҳс одамон дар мансабҳои масъул роҳеро пеш хоҳанд гирифт, ки бевосита муқобили роҳест, ки Наҳеми пайравӣ мекард. Онҳо на танҳо худ Шанберо нодида хоҳанд гирифт ва ҳор хоҳанд шумурд, балки хоҳанд кӯшид, ки онро аз дигарон низ пинҳон доранд, бо он ки онро зери харобаҳои одат ва ривоят дафн намоёнд. Дар калисоҳо ва дар гирдиҷамъаҳои бузурги ҳавои кушод, воизон ба мардум зарурати нигоҳ доштани рӯзи аввали ҳафтaro талқин хоҳанд кард. Дар баҳру бар фалокатҳо ҳастанд; ва ин фалокатҳо афзоиш хоҳанд ёфт, ба гунае ки як офат аз паси дигаре наздик хоҳад омад; ва он гурӯҳи хурди ниғаҳдорандагони боинсофи Шанбе ҳамчун қасоне нишон дода хоҳанд шуд, ки бо безъитиноии худ нисбат ба якшанбе ғзаби Худро бар ҷаҳон меоранд.»

«Шайтон ин дурӯғро пеш мебарад, то ҷаҳонро ба асорат бигирад. Нақшаи ӯ ин аст, ки одамонро водор созад, то ҳатогихоро бипазиранд. ӯ дар таблиғи ҳамаи динҳои ботил ғаболана ширкат меварзад ва дар кӯшишҳои худ барои таҳмили таълимоти ғалат аз ҳеҷ чиз бознамеистад. Дар зери пардаи ғайрати динӣ, одамоне, ки аз рӯҳи ӯ таъсир гирифтаанд, барои ҳамнавьони худ аз ҳама шиканҷаҳои бераҳмонаро ихтироъ кардаанд ва аз ҳама азобҳои даҳшатнокро бар онҳо раво дидаанд. Шайтон ва омилони ӯ ҳанӯз ҳамон рӯҳро доранд; ва таърихи гузашта дар рӯзгори мо такрор хоҳад шуд.»

«Одамоне ҳастанд, ки ақлу иродаи худро барои анҷом додани бадӣ равона кардаанд; дар ториктарин ғушаҳои дилҳои худ муайян кардаанд, ки кадом ҷиноятхоро содир хоҳанд кард. Ин одамон худро фиреб медиҳанд. Онҳо ҳукми бузурги Худоро дар бораи ҳақ рад кардаанд ва ба ҷои он меъёри худро барпо намудаанд, ва худро бо ин меъёр муқоиса карда, худро муқаддас эълон менамоянд. Худованд ба онҳо иҷозат хоҳад дод, ки он чиро, ки дар дилҳои онҳост, ошкор созанд, рӯҳи он оғоеро, ки бар онҳо ҳукмронӣ мекунад, дар амал нишон диҳанд. Ў хоҳад гузошт, ки онҳо нафрати худро ба қонуни Ў дар муносибати худ бо касоне, ки ба талаботи он содиқанд, ошкор намоянд. Онҳо бо ҳамон рӯҳи девонагии динӣ ба ҳаракат оварда хоҳанд шуд, ки издиҳомро, ки Масеҳро маслуб кард, ба шӯр оварда буд; калисо ва давлат дар ҳамон ҳамоҳангии фосид муттаҳид хоҳанд шуд.

«Калисои имрӯза ба пайи қадамҳои яҳудиёни қадим рафтааст, ки аҳкоми Худоро ба хоҳири анъанаҳои худ як сӯ гузоштаанд. Ў фароизро тағйир дода, аҳди ҷовидонаро шикастааст, ва акнун, ҷунон ки он вақт низ буд, натиҷааш ғурур, беимонӣ ва хиёнат аст. Ҳолати ҳақиқии ӯ дар ин суҳанон аз суруди Мусо баён шудааст: “Онҳо худро фасод карданд; доғи онҳо доғи фарзандони Ў нест; онҳо насли қачрафтор ва қачандешанд. Оё шумо ба Худованд ҷунин муқофот медиҳед, эй қавми аблаҳ ва беҳирад? Магар Ў Падари ту нест, ки туро харидааст? Магар Ў туро наофарида ва барқарор накардааст?”»
Review and Herald, March 18, 1884.

Радди ниҳони ҳақиқат аз ҷониби адвентизм ҳангоми қонуни якшанбе ба вуқӯ мепаивандад, зеро адвентизм таърихи Исроили қадимро такрор мекунад, вақте ки «бо ҳамон рӯҳи девонагии динӣ, ки издиҳомро, ки Масеҳро маслуб кард, ба ҳаяҷон оварда буд; калисо ва давлат дар ҳамон ҳамоҳангии фосид муттаҳид хоҳанд шуд». Исёни тадриҷии адвентизм дар боби ҳаштуми Ҳизқиёл тасвир ёфтааст, бо чор макруҳоти рӯ ба афзоиш, ки ба таври пешгӯёна чор насли адвентизмро, ки аз соли 1863 оғоз ёфтанд, нишон медиҳанд. Макруҳоти ниҳой он вақт аст, ки роҳбарони Ерусалим ба офтоб сачда мекунанд.

Ва маро ба саҳни дарунии хонаи Худованд овард; ва инак, назди дари маъбади Худованд, миёни пешайвон ва қурбонгоҳ, тақрибан бисту панҷ мард буданд, ки пушташон сӯйи маъбади Худованд ва рӯяшон сӯйи шарқ буд; ва онҳо ба сӯйи шарқ ба офтоб сачда мекарданд. Ва Ў ба ман гуфт: «Оё инро дидӣ, эй писари одам? Оё барои хонадони Яҳудо ин кори сабукест, ки он аъмоли зиштӣро, ки дар ин ҷо ба ҷо меоваранд, содир мекунанд? Зеро ки онҳо заминро аз зӯроварӣ пур кардаанд ва бозгаштаанд, то Маро ба ғазаб оваранд; ва инак, онҳо наваро ба бинии худ мегузоранд. Бинобар ин Ман низ бо қай амал хоҳам кард: чашми Ман дарёғ нахоҳад дошт, ва раҳм нахоҳам кард; ва ҳарчанд бо овози баланд дар ғушҳои Ман фарёд зананд, Ман онҳоро нахоҳам шунид». Ҳизқиёл 8:16–18.

Доварие, ки дар он вақт ба амал оварда мешавад, дар «соати» довари Белшасар тасвир ёфтааст.

Подшоҳи Белшасар барои ҳазор нафар аз бузургони худ зиёфати бузурге орошт ва дар пеши он ҳазор нафар шароб нӯшид. Белшасар, ҳангоме ки аз шароб мечашид, фармуд, ки зарфҳои тиллоӣ ва нуқрагинеро, ки падараш Набукаднесар аз маъбаде ки дар

Ерусалим буд, гирифта буд, биёранд, то подшоҳ ва амиронаш, занонаш ва канизонаш аз онҳо бинӯшанд. Пас зарфҳои тиллоиро, ки аз маъбади хонаи Худо, ки дар Ерусалим буд, гирифта шуда буданд, оварданд; ва подшоҳ ва амиронаш, занонаш ва канизонаш аз онҳо нӯшиданд. Онҳо шароб нӯшиданд ва худоёни тилло, нуқра, мис, оҳан, чӯб ва сангро ситоиш карданд. Дар ҳамон соат ангуштони дасти одаме падида омаданд ва рӯ ба рӯи шамъдон бар рӯи гачи девори қасри подшоҳ навиштанд; ва подшоҳ қисми дастеро, ки менавишт, дид. Он гоҳ чехраи подшоҳ дигаргун шуд ва андешаҳои ӯ ўро ба изтироб оварданд, ба тавре ки буғумҳои миёнаш суфта шуданд ва зонухояш ба ҳамдигар мезаданд. Подшоҳ бо овози баланд фарёд зад, ки муначҷимон, калдониён ва фолбинонро биёранд. Ва подшоҳ сухан ронда, ба ҳакимони Бобил гуфт: «Ҳар кӣ ин навиштаро бихонад ва таъбири онро ба ман маълум кунад, ба аргувон мепоишад ва гарданбанди тилло бар гарданаш хоҳад буд, ва дар мамлакати подшоҳӣ саввумин ҳоким хоҳад шуд». Пас ҳамаи ҳакимони подшоҳ даромаданд; аммо онҳо натавонистанд навиштаро бихонанд ё таъбири онро ба подшоҳ маълум кунанд. Он гоҳ подшоҳ Белшасар саҳт ба изтироб афтод, ва чехрааш дар ӯ дигаргун шуд, ва бузургонаш ҳайратзада гардиданд. Дониёл 5:1–9.

Дар ҳамон «соат» ки доварии Белшасар фаро расид, Шадрах, Мешак ва Абеднего ба кӯрае андохта шуданд, ки «ҳафт маротиба» бештар аз одат тафсонда шуда буд.

Акнун, агар шумо тайёр бошед, ки ҳар гоҳ овози карнай, най, барбат, самбук, забур ва дулсимар ва ҳар гуна навои мусикиро бишнавед, ба замин афтода, ҳайкалро, ки ман сохтаам, сачда кунед, хуб; аммо агар сачда накунед, ҳамон соат ба миёни кӯраи оташи сӯзон андохта хоҳед шуд; ва кист он Худое ки шуморо аз дасти ман раҳо хоҳад кард?» Шадрах, Мешак ва Абеднего дар ҷавоб ба подшоҳ гуфтанд: «Эй Набукаднесар, мо дар ин кор ҳоҷат надорем, ки ба ту посух диҳем. Агар чунин бошад, Худои мо, ки Ўро хизмат мекунем, қодир аст моро аз кӯраи оташи сӯзон раҳо кунад, ва Ё моро аз дасти ту, эй подшоҳ, халос хоҳад кард. Вале агар не, бар ту маълум бод, эй подшоҳ, ки мо худоёни туро хизмат нахоҳем кард ва ба ҳайкали тиллоие, ки барпо кардаӣ, сачда нахоҳем намуд.» Он гоҳ Набукаднесар аз ғазаб пур шуд, ва қиёфаи рӯяш бар зидди Шадрах, Мешак ва Абеднего дигаргун гашт; бинобар ин фармон дод, ки кӯраро ҳафт баробар бештар аз он чи одатан гарм мекарданд, тафсонанд. Дониёл 3:15–19.

«Соат»-и доварӣ барои Белшазар ҳамон як «соат»-и доварӣ барои Шадрах, Мешак ва Абеднеғӯст, ва дар ҳар ду силсила «ҳафт вақт» ҳамчун рамзи он доварӣ муаррифӣ шудааст. Он се марди шоиста намоёндагии ду шохидро мекунанд, ки бо абрҳо ба осмон сууд менамоянд, ҳамчун аломат дар «соат»-и заминларзаи бузург ҳангоми Қонуни якшанбе; ва Белшазар намоёндаи доварии ҳалокати милли мебошад, ки бар ҳайвони замин дар ҳамон як «соат» оварда мешавад.

Мо таҳқиқи доварии Балшасарро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Ман аз паст будани меъёри парҳезгорӣ дар миёни қавми мо саҳт андӯхгин ва дар андешаам саҳт машғулам. Ва ҳангоме ки ман дар бораи войҳое, ки бар Капернаҳум эълон гардиданд, меандешам, фикр мекунам, ки чӣ қадар сангинтар маҳкумият бар онҳое хоҳад омад, ки ҳақиқатро медонанд, вале мувофиқи ҳақиқат роҳ нарафтаанд,

балки дар шарораҳои оташи худсохтаи хеш гаштаанд. Дар шабҳо ман ба мардум ба таври бисёр ҷиддӣ хитоб мекунам ва аз онҳо зорона хоҳиш менамоям, ки аз вичдони худ бипурсанд: Ман кистам? Оё ман масеҳӣ ҳастам ё не? Оё дили ман нав гардидааст? Оё ғайзи дигаргунсози Худо хислати маро шакл додааст? Оё ман аз гуноҳони худ тавба кардаам? Оё онҳо эътироф шудаанд? Оё онҳо бахшида шудаанд? Оё ман бо Масеҳ як ҳастам, чунон ки Ё бо Падар як аст? Оё ман аз он чи пештар дӯст медоштам, акнун нафрат дорам? Оё ман акнун он чиро дӯст медорам, ки пештар аз он нафрат доштам? Оё ман ҳама чизро дар муқобили бартариҳои дониш Масеҳ Исо зиён мешуморам? Оё ман эҳсос мекунам, ки моли харидашудаи Исои Масеҳ ҳастам ва ҳар соат бояд худро ба хизмати Ё тақдис намоям?»

«Мо бар остонаи рӯйдодҳои бузург ва пуршукӯҳ қарор дорем. Тамоми замин бояд бо ҷалоли Худованд равшан гардад, чунон ки обҳо маҷроҳои умқи азимро фаро мегиранд. Нубувватҳо дар ҳоли иҷро шудананд, ва замонҳои тӯфонӣ дар пеши рӯи мо ҳастанд. Бахсҳои кӯҳнае, ки зоҳиран муддати дарозе фурӯ нишонда шуда буданд, аз нав зинда ҳоҳанд шуд, ва бахсҳои нав сар ҳоҳанд зад; наву кӯҳна бо ҳам омехта ҳоҳанд гашт, ва ин хеле ба зудӣ ба амал ҳоҳад омад. Фарштагон чор бодро нигоҳ медоранд, то ки онҳо навазанд, то он даме ки кори муқарраршудаи огоҳӣ ба ҷаҳон расонда шавад; аммо тӯфон ҷамъ мешавад, абрҳо анбошта мегарданд, омодаанд, ки бар ҷаҳон бишкананд, ва барои бисёре аз мардум он мисли дузде дар шаб ҳоҳад буд.

«Бисёре табассум мекарданд ва бовар намекарданд, вақте ки мо бисту сӣ сол пеш ба онҳо мегуфтем, ки якшанбе бар тамоми ҷаҳон таҳмил карда ҳоҳад шуд, ва қонуне бароварда ҳоҳад гашт, то риояи он маҷбур карда шавад ва вичдон зӯран тобеъ гардониди шавад. Мо мебинем, ки ин иҷро шуда истодааст. Ҳар он чи Худо дар бораи оянда гуфтааст, ҳатман ба амал ҳоҳад омад; аз ҳамаи он чи Ё гуфтааст, ҳеҷ чиз ноком нахоҳад монд. Акнун протестантизм дастҳои худро аз болои варта дароз мекунад, то бо папагӣ даст фишорад, ва иттиҳоде ташкил мешавад, то шанбеи аҳкоми чорумро аз назарҳо маҳв созад; ва он марди гуноҳ, ки бо таҳриқи Шайтон шанбеи қалбакиро барқарор намуд, ҳамин фарзанди папагӣ, боло бурда ҳоҳад шуд, то ҷойи Худоро ишғол намояд.»

«Тамоми осмон ба ман чунин муаррифӣ шудааст, ки ҷараёни рӯйдодҳоро мушоҳида мекунад. Дар он муборизаи бузург ва тӯлонӣ оид ба ҳукумати Худо бар замин, бухроне ошкор ҳоҳад гардид. Чизи бузург ва ҳалқунандае бояд ба вуқӯъ пайвандад, ва он ба зудии комил. Агар андаке таъхир воқеъ гардад, хислати Худо ва тахти Ё зери осеб қарор ҳоҳад гирифт. Захираҳои аслиҳои осмон боз аст; тамоми коиноти Худо ва тамоми васоити он омодаанд. Адолат танҳо як калима дорад, то бигӯяд, ва он гоҳ бар замин таҷаллиёти даҳшатноки ғазби Худо падид ҳоҳад омад. Овозҳо ва раъдҳо ва барқҳо ва заминларзаҳо ва харобии умумиҷаҳонӣ ҳоҳад буд. Ҳар як ҳаракат дар коиноти осмон барои омода сохтани ҷаҳон ба он бухрони бузург аст.»

«Шиддат ҳар як унсури заминиро фаро гирифта истодааст; ва чун қавме ки нури бузург ва дониши аҷоиб ёфтаанд, бисёре аз онҳо ба он панҷ бокираи хуфта бо ҷароғҳояшон монанд карда шудаанд, вале дар зарфҳои худ равшан надоранд; сард, беҳисс, бо тақводории заифу рӯ ба камшавӣ. Ҳангоме ки ҳаёти нав паҳн мешавад ва аз поён сар

зада, тамоми абзорҳои Шайтонро, ба омодагӣ барои низоъ ва муборизаи охиринаи бузург, маҳкам фаро мегирад, нуру ҳаёт ва қувваи нав аз боло нозил мегардад ва халқи Худоро, ки мурда нестанд — ҷунон ки бисёре ҳоло дар гуноҳҳо ва хатоҳои худ мурдаанд, — фаро мегирад. Қавме ки акнун аз он чи дар пеши назари мо рух медиҳад, он чиро, ки ба зудӣ бар сари мо хоҳад омад, хоҳанд дид, дигар ба ихтирооти инсонӣ тақия нахоҳанд кард, ва эҳсос хоҳанд намуд, ки Рӯҳулқудс бояд эътироф, қабул ва пеши мардум муаррифӣ карда шавад, то ки онҳо барои ҷалоли Худо мубориза баранд ва дар ҳар ҷо, дар кӯчаву роҳҳои зиндагӣ, барои начоти ҷонҳои ҳамнавьони худ амал намоянд. Ягона саҳрае ки мутмаин ва устувор аст, Саҳраи Абдаҳост. Фақат онҳое ки бар ин Саҳра бино мекунанд, дар амниятанд.»

«Онҳое ки ҳоло ба ақли ҷисмонӣ майл доранд, бо вучуди огоҳӣ ҳамаки Худо дар Каломи Худ ва ба воситаи шаҳодатҳои Рӯҳи Худ додааст, ҳаргиз бо хонаводаи муқаддаси наҷотёфтагон муттаҳид нахоҳанд шуд. Онҳо шаҳвониянд, дар андешаҳои худ пасту фосид гардидаанд, ва дар назари Худо зишту нафратоваранд. Онҳо ҳеҷ гоҳ ба воситаи ростӣ тақдис наёфтаанд. Онҳо шарикони табиати илоҳӣ нестанд, ҳеҷ гоҳ бар худ ва бар ҷаҳон бо дилбастагӣҳо ва шаҳватҳои ғолиб намодаанд. Ин гуна ашхос дар саросари калисоҳои мо ҳастанд, ва дар натиҷа калисоҳо заиф, беморхӯл ва наздик ба марганд. Акнун набояд ҳеҷ гуна шаҳодати бепарвоёна дода шавад, балки шаҳодати қатъӣ ва нишонрас, ки ҳар нопокиро сарзаниш намояд ва Исоро баланд бардорад. Мо, ҳамчун қавм, бояд дар ҳолати интизорӣ бошем, кор карда, интизор шуда, бедор монда ва дуо гуфта.»

«Ин умеди мубораки зоҳиршавии дуҷони Масеҳ бояд зуд-зуд ба мардум пешкаш карда шавад, бо воқеиятҳои ҷиддии он; чашм доштан ба зоҳиршавии наздики Худованди мо Исои Масеҳ, ки дар ҷалоли Худ хоҳад омад, инсонро ба он хоҳад бурд, ки чизҳои заминиро ботилӣ ва ҳеҷ шуморад. Ҳар гуна иззат ё мартабаи ҷаҳонӣ ҳеҷ арзише надорад, зеро имондори ҳақиқӣ болотар аз ҷаҳон зиндагӣ мекунад; қадамҳои ӯ сӯйи осмон пеш мераванд. Ӯ мусофир ва ғариб аст. Шаҳрвандии ӯ дар болост. Ӯ шуоҳҳои офтоби адолати Масеҳро дар ҷони худ ҷамъ меоварад, то дар торикии ахлоқие, ки ҷаҳонро фаро гирифтааст, ҷароғи сӯзон ва тобон бошад. Дар ӯ ҷӣ имони неруманд, ҷӣ умеди зинда, ҷӣ муҳаббати сӯзон, ҷӣ ғайрати муқаддас ва ба Худо бахшидашуда дида мешавад, ва ҷӣ фарқи равшанӣ қатъӣ миёни ӯ ва ҷаҳон! “Пас, бедор бошед ва ҳамеша дуо гӯед, то сазовори он гардед, ки аз ҳамаи ин чизҳое ки воқеъ хоҳанд шуд, бигурезед ва пеши Писари Одам биистед.” “Пас, бедор бошед, зеро намедонед, ки Худованди шумо дар кадом соат меояд.” “Бинобар ин, шумо низ тайёр бошед; зеро Писари Одам дар соате меояд, ки гумон намебаред.” “Инак, Ман мисли дузд меоям. Хушо ҳоли он касе ки бедор мемонад ва либосҳои худро нигоҳ медорад.”» Рисолаҳо, 38–40.